

ת"פ 4059/10/13 - מדינת ישראל נגד עבד אלהוזייל (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 4059-10-13 מדינת ישראל נ' אלהוזייל(עציר)
תיק חיצוני: 03485014922013
בפני כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד קובי הרוש
עבד אלהוזייל (עציר) - בעצמו ע"י ב"כ עו"ד ליאור כהן

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין ובהתאם להוראת סעיף 182 לחסד"פ בית המשפט מוסר כי מצא לזכות הנאשם מעבירה של חבלה במזיד ברכב.

הרקע:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של גניבת רכב, חבלה במזיד ברכב, נהיגת ברכב ללא רישיון, נהיגה ללא פוליסה וכן נהיגה בזמן פסילה.

על פי המתואר בכתב האישום ביום 30.9.13 גנב הנאשם רכב מסוג סיטרוואן על ידי כך ששבר את החלון השמאלי של הרכב והתניעו באמצעות חוטים. בשעה 22:43 נראה הנאשם נוהג ברכב זה, ללא רישיון כדון, ללא פוליסת ביטוח תקפה וכן לאחר שרישיונו נפסל למשך 8 חודשים מיום 9.7.13 במסגרת עפ"ג 35055-03-13.

זירת המחלוקת:

הנאשם אינו כופר כי אכן היה ברכב הנ"ל בשעה 22:43 אולם אחר הוא זה שנהג בו. עפ"י הנתען מכר בשם מוחמד אלעמרני אסף אותו פרק זמן קצר לפני כן ברכב הנ"ל. הנאשם כופר כי היה מעורב בכל דרך שהיא בגניבתו של הרכב. הוא לא ניסה לברוח והמתין בתוך הרכב במושב ליד הנהג להוראות השוטרים.

טיעוני הצדדים:

בסיכומיו, ב"כ המאשימה עתר לדחות את גרסתו של הנאשם הלוקה בסתירות ופריכות מהותיות ומנגד, עתר ליתן אמון מלא לעדי התביעה. לדבריו, העדים, אשר רובם שוטרים זיהו כי מי שנהג ברכב הוא הנאשם. לטענתו, הזיהוי בוצע באופן אמין וללא דופי.

אשר לעבירת גניבת הרכב והחבלה במזיד ברכב- זו מבוססת על "חזקה התכופה" אשר לכל היותר מגיעה לכדי הפרש של כ-12 שעות (וזאת בהנחה שהרכב נגנב בסמוך לאחר שהושאר ע"י בעליו בבית קמה). לכך יש להוסיף את סמיכות המקום בו נתפס הנאשם אל מול המקום ממנו נגנב הרכב. גרסת הנאשם לא רק שלא הפריכה חזקה זו אלא אף סיבכה אותו עוד יותר ומכאן שיש להרשיעו בכל העבירות המנויות בכתב האישום דנן.

אשר למחדלי החקירה להם טען ב"כ הנאשם, זה מסר כי בשעה ששני שוטרים ומתנדב זיהו את הנאשם נוהג ברכב באופן וודאי אין כל צורך בנקיטת פעולות נוספות כגון: לקיחת טביעת אצבע מן ההגה וביצוע פעולות חקירה נוספות.

מנגד, ב"כ הנאשם טען בסיכומיו בכתב כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש ממנה בפלילים להוכיח כי הנאשם ביצע את המיוחס לו מעבר לכל ספק סביר. לדבריו, מעבר לקושי לרכוש אמון לתיאור אותו מוסרים השוטרים (בשים לב לסתירות ותהיות העולות מעדותם) הרי בתיק זה קיימים מחדלי חקירה היורדים לשורשם העניין, פוגעים בהגנת הנאשם ומצדיקים את זיכוי מן המיוחס לו. ב"כ הנאשם הפנה לכך שלא נלקחו מעתקי טביעות אצבע מן הרכב ומן המפתחות מחדל המקבל משנה תוקף שעה שזירת המחלוקת מצומצמת ונוגעת אך לשאלת זהות הנוהג ברכב.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי ישנו ספק האם כלל נגרם נזק לרכב שכן התביעה לא הפנתה לכל ראייה ממנה ניתן ללמוד שהחלון נשבר או נקרעו חוטים. אפילו בית המשפט ישתכנע כי נגרם נזק לרכב אין כל ראייה שהנאשם הוא זה אשר ביצע אותו. הדברים האמורים מבוססים על הודעת המתלונן בה פירט את מצבו של הרכב לאחר שהושב לו מבלי שכלל התייחס לקיומו של חלון שבור או חוטים קרועים. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי "חזקה תכופה" ככל חזקה עובדתית ניתנת לסתירה - דבר אשר מתקיים בתיק דנן נוכח ההסבר המניח את הדעת אותו מסר הנאשם בהצטרף למחדלי החקירה.

פרשת התביעה:

עד תביעה 4, בנימין חנניה:

המדובר באחד מבין שלושת השוטרים אשר היו בניידת המשטרתית שהבחינה ברכב בו נמצא הנאשם. על שהתרחש מרגע שהבחין ברכב מסר העד כי:

"...היינו במשמרת רגילה לילה. סיור רגיל שגרתי. היינו בנסיעה על כביש עוקף 12 מתחנת המשטרה לכיוון כיכר עאקף. ראינו רכב יוצא מכיוון שכונה 12 וממש מדבר בצורה פראית לקח סיבוב מהיר שכמעט איבד שליטה על הרכב. הוא פנה ימינה לכיכר. התקרבונו לרכב וראינו שהוא הבחין והתחיל להסס ולהאט ולהיצמד ימינה. הגעתי אליו כשהייתי מצד שמאל. הסתכלתי לרכב והיו 2 אנשים. אחד מהם הנאשם שיושב כאן. הנאשם ישב בכסא הנהג. הוא נעצר. הבחור השני ישב לידו בצד ימין, בכסא הנוסע ליד הנהג. את הפנים של הבחור השני לא זיהיתי. הרכב נעצר צמוד למדרכה וגם אני."

עד זה ציין כי לאחר שהנאשם הבחין בשוטרים זה קפץ לכסא האחורי ברכב (עמ' 6, שורות 8-9). גם בחקירה הנגדית

חזר על תיאור המעבר למושב האחורי של הרכב: "ת: לא יודע. הוא קפץ אחורה. ראיתי נעליים שהוא קופץ. ש: איך קפץ? ת: זרק את הגוף בין המושבים הקדמיים לכיוון האחורי. כשהרים רגליים ראיתי ג'ינס כחול ונעל לבנה. ש:איך הוא קפץ אחורה? ת: פשוט הסתובב לכיוון החלק האחורי עלה עם הרגליים על המושב שלו ועבר אחורה."

בחקירה הנגדית חידד השוטר את העובדה כי התמקד בנהג הרכב ולא בפרטים מסביב: "ש: הסתכלתם על הרכב ונסעתם לכיוונו ולא ראית חלון שבור? ת: התמקדתי בנהג. ש: אתה זוכר את צבע הרכב? ת: לבן. ש: התמקד בנהג. לא הסתכלת על הרכב? ת: התמקדתי בנהג ובהתנהגותו. ש: מי שישב לידך לא הפריע לך לראות את הנהג? ת: לא הסטתי את הגוף קדימה. גם הייתי לא חגור."

עד זה העיד גם על פרטי הלבוש של הנאשם אשר אינם שנויים במחלוקת, בכללם, חולצה לבנה עם פסים כחולים וצווארון, מכנסי ג'ינס כחולים וכן נעליים לבנות.(עמ' 6, שורה 26 ו- עמ' 9, שורות 6-7)

עד תביעה 3, השוטר סימקין נתנאל:

עד זה מסר כי גם הוא נכח בניידת המשטרה בעת האירוע וכי ישב ליד נהג הניידת. זה מסר תיאור דומה לתיאור שעד תביעה מס' 4 לפיו הנאשם הוא שנהג ברכב ולאחר שהבחין במשטרה עצר את הרכב ועבר למושב האחורי של הרכב (עמ' 13, שורות 7-11). כמו כן, מסר את פרטי הלבוש של הנאשם וכן את צבע נעליו (עמ' 13, שורות 25-28)

מעבר לכך, שוטר זה העיד כי לאחר שהנאשם עוכב ונלקח לתחנה, נהג ברכב הסיטרוואן לתחנה ובמהלך הנסיעה הבחין כי החוטי ההנעה קרועים, הרדיו עקור, החפצים מפוזרים ברכב וכן החלון השמאלי שבור: "עיכבנו אותו לתחנה כי חנניה ראש המשמרת ביקש שאני אסע ברכב שנהגו בו לתחנה. כשנסעתי עם הרכב לתחנה הבחנתי כי ההתנעה הייתה עם חוט. הכל מפוזר ברכב. זה היה נראה לי מוזר, שהמעוכב היה בתחנה ביקשתי מחנניה שיבוא ונסתכל על הרכב ולערוך חיפוש. גילינו חלון שבור מצד שמאל". ובהמשך דבריו חזר על כך שוב: "ש: הבחנת בעוד משהו ברכב? ת: ברכב הבחנתי בספר קודש ותרומה לבית כנסת. היה לי די מוזר. החלון היה שבור מצד שמאל של הרכב. החוטים מתחת להתנעה היו בחוץ. הרדיו היה עקור. ש:זה חלון הורדה או קבוע? ת:חלון קבוע. זה חלון שנפתח לצד וברכב היו עוד רסיסים של זכוכית..."

העד תיאר את הלך רוחו של הנאשם במועד שבו עצרו אותו: "ש: כשעיכבת ועצרתם את הנאשם איך הוא התנהג? ת: הוא היה נראה לחוץ. הוא הסתכל לצדדים. כשבאתי לדלת הוא בא לפתוח את הדלת לצאת. הוא היה לחוץ ומפוחד. כשדיברתי איתו לקח לו זמן לענות מי הוא ומאיפה הוא."

בחקירה החוזרת סימן העד בהתאם לבקשת ב"כ הנאשם את היחס בין המיקום של הניידת למיקום רכב הסיטרוואן (ר' שירטוט המסומן ס'2).

עד תביעה 1, השוטר שי מלול:

עד זה מסר כי הוא זה שניהל את החקירה (עמ' 11, שורה 29). זה לא נכח בזירת האירוע. לדבריו, לאחר שהנאשם מסר בחקירתו במשטרה כי אחד בשם מוחמד אלעמרני אסף אותו וכי אותו מוחמד הוא אשר נהג ברכב, נעשו מספר פעולות על מנת לאתר את אותו מוחמד ללא הצלחה: "...אני רציתי לחדד את עניין הזהות של אותו אדם שלמד איתו וזכר שקוראים לו מוחמד אלעמרני. טווח גילאים גדול או קטן בשנה. לא זוכר. נכנסתי למערכת אדם והוצאתי שמות של כל מוחמד אלעמרני שיש ברהט על פי מחשב. חשוב לציין שהשמות זה לא רק מי שיש לו עבר פלילי אלא בכלל. אז לפי חתך גילאים זיהיתי 2 שעונים על השם ופחות או יותר הגיל. למזלי יש גם תמונה שלהם במערכת. מה שעשיתי זה ניגשתי לאוהלי קידר שם הוא היה עצור, הצגתי בפניו את התמונה. אף אחד מהם לדבריו לא עונה לתיאור. שאלתי אותו שאלות כי כמי שלמד בביה"ס מה שם האב או האם יש אחים ואיפה גר וכל שאלה שיכולה להוביל אותי לבתים. גם נזכרתי שהפלאפון של הנאשם נתפס והוא טען שהוא קיבל שיחה מחסום. שאלתי אותו, אסור לי להסתכל אלא בהסכמתו, אם אני יכול לעיין ביומן שיחות והוא אישר ולא ראיתי שיחה נכנסת כפי שהוא טען".

עד תביעה 5, אלטורי מלכי:

המדבר במתנדב משטרת. בעת האירוע ישב העד במושב האחורי של הרכב המשטרתי, מאחורי כסא הנהג. בעדותו חזר על כך שהנאשם נהג ברכב הסיטרואן ולאחר מכן קפץ למושב האחורי (עמ' 19, שורות 7-9). יחד עם הנאשם היה אחר שברח מהרכב.

בחקירה הנגדית נשאל העד מהיכן ראה את הנהג קופץ אחורה. זה מסר כי ראה זאת דרך שמשות הרכב. ב"כ הנאשם הקשה הכיצד הדבר ייתכן בשים לב לכך שששמח השוטרים שהיו עימו מסרו שהרכב המשטרתי עצר במקביל לרכב הסיטרואן. (עמ' 20 שורות 26-32 וכן עמ' 21, שורות 1-14) אולם לדבריו "אני ראיתי ככה". העד מוסר כי היה חשוך אולם תאורת הרחוב עבדה.

פרשת הגנה

עדות הנאשם

בעדותו בפני בית המשפט ציין הנאשם כפי שמסר במשטרה שלא הוא זה שנהג ברכב כי אם אותו מוחמד: "... התקשר אלי מוחמד אלעמרני, הוא בא אלי ולקח אותי מהשכונה ואמר לי ללכת לעשן נרגילה ברהט. המשטרה הייתה אחרינו ושמעתי את הקול ולא ידעתי מה קורה שם. הוא עצר בחניה ואז ברח מהצד שלי שאני הייתי יושב. הניידת הייתה צמודה לדלת ואז הוא יצא מהצד שלי וברח ולא תפסו אותו. לא יכולתי לתפוס אותו. ש: כשישבת מקדימה. שמעת את השוטרים. עשית משהו. ת: אני ישבתי ליד הנהג. לא קפצתי אחורה. הם חשבו שאני נהגתי כי הבחור השני יצא מהדלת שליד הנהג.

הנאשם מציין כי הוא לא עבר למושב באחורי כפי שמסרו שלושת השוטרים: "ש: אתה עברת בשלב כלשהו קדימה

ואחורה. ת: אני ישבתי כל הזמן ליד הנהג עד שבאו שוטרים והוציאו אותי" (עמ' 23 שורות 5-15). עוד הוסיף בעניין זה כי גם אלעמרני לא קפץ אחורנית וסיטואציה שכזו לא התרחשה מעולם (עמ' 27, שורה 7).

בחקירתו הנגדית ציין הנאשם כי מוחמד אלעמרני אסף אותו מהכניסה לשכונה בה מתגורר (עמ' 24, שורה 28 ועמ' 25, שורות 30-31). לאחר שב"כ המאשימה הטיח בפניו כי בחקירתו במשטרה מסר שמוחמד אסף אותו מבית הספר אלעודה מסר כי בית הספר קרוב לשכונה ולמעשה **"זה אותו דבר"**. (עמ' 26, שורות 1-5). אשר למוחמד אלעמרני חזר הנאשם מספר פעמים בחקירה הנגדית כי אכן מכיר אותו אך לא ידע למסור פרטים עליו (עמ' 24, שורות 3-18 וכן עמ' 27 שורה 24).

כנשאל בחקירה הנגדית האם הוא לא התעניין ברכב שאסף אותו מוחמד הואיל ועל פי דבריו למוחמד לא היה עד כה רכב, ענה כי: **"לא חששתי באותו רגע. אני מכיר אותו שהוא בן אדם טוב"** (עמ' 28 שורות 10-11). אשר לחוטים הקרועים ולחלון השבור- מסר כי לא הבחין באלו. (עמ' 26, שורות 24-26).

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי העדים השונים, סיכומי ב"כ המאשימה וכן קראתי את סיכומי ב"כ הנאשם, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכתב האישום וזאת למעט עבירה של חבלה במזיד ברכב ממנה מצאתי לזכות הנאשם מחמת הספק.

כאמור, מבחינה עובדתית, זירת המחלוקת מצומצמת לשאלת זהות נהג רכב הסיטרוואן באשר אין מחלוקת כי במועד ובזמן הרלוונטי היה בתוך הרכב.

במחלוקת בין הצדדים מצאתי במובהק להעדיף את גרסת עדי התביעה ואת גרסאותיהם של השוטרים על פני גרסתו של הנאשם. בפרט הדברים אמורים עדויותיהם של השוטרים בנימין חניניה וכן סימקין נתנאל. שני השוטרים העידו באופן נחרץ והחלטתי בדבר היותו של הנאשם אדם שנהג ברכב. השוטרים מסרו בפרטי פרטים את אופן השתלשלות האירועים למן הרגע שהבחינו ברכב הגנוב ועד אשר הנאשם נעצר. עדויותיהם של השוטרים הנ"ל תואמות אחת את השניה, משתלבות זו ברעותה וכמכלול הותירו רושם אמין ומשכנע על בית המשפט.

יודגש כי בשונה מסיטואציה בה מדובר ביכולת להבחין בתווי פניו של פלוני כאן בתיק זה עסקינן בדבר יכולת להבחין בביצוע פעולה מסוימת שבוצעה ע"י אותה דמות, היינו יכולת להבחין בכך שהנהג שברכב עוזב את מקומו ועובר לחלק האחורי. ובהמשך חוזר לקדמת הרכב. אין מדובר בפעולה מינורית ומטבעם של דברים, היכולת להבחין בפעולה שכזו גבוהה יותר מאשר להבחין בתווי פנים או סימנים יחודיים על גופו של מאן דהוא.

הפסיקה נדרשה רבות בדבר המבחנים שיש להחיל עובר לקביעה בדבר מהימנות הזיהוי של עד. בהקשר לכך ביהמ"ש אינו יכול להסתפק אך באמון שזה נותן בדברי העד המזהה אלא עליו לבחון גם באופן עצמאי האם התנאים שאפפו את

הזיהוי מאפשרים את אותה ודאות. לשון אחר, גם אם העד בכנות מאמין בזיהוי אותו ביצע וגם אם בית המשפט רוכש אמון לאותם דברים, אין בכך די. ר' בעניין זה בין היתר בש"פ 4253/13 סוסן נ' מדינת ישראל, ע"פ 748/77 שמואל קריב נ' מדינת ישראל וכן ת.פ. 16682-04-13 בה כב' השופט פלאח שב וסיכם ההלכות הנוגעות למבחני הזיהוי:

" ברובד הסובייקטיבי בוחן בית המשפט את מידת יכולתו של העד לשנן ולזכור דברים שראה, ועל בסיסם לבצע זיהוי מדויק של אנשים על פי מראם החיצוני, זאת בנוסף לבחינה של מידת היושרה הפנימית שמגלה העד באמונתו בזיהוי שביצע. ברובד האובייקטיבי בוחן בית המשפט את האפשרות לקיומה של טעות שלא במתכוון בזיהוי, באמצעות בחינת פרמטרים שונים מרשימה "לא סגורה" שהציבה הפסיקה ושעסקו בהם גם מחקרים רבים, כגון: מידת הביטחון והוודאות שהפגין עד הראייה בזיהוי; משך הזמן ותשומת הלב שהקדיש העד המזהה להתבוננות בחשוד; מידות הזיהוי; פרק הזמן שחלף ממועד האירוע למועד בו ניתן הזיהוי; רמת הדיוק בתיאור העבריין בקלסטרון שצויר טרם הזיהוי; תנאי הזיהוי - למשל האם מדובר ביום או לילה, מצב התאורה, תנאי הראות, זווית הראייה והמרחק ממנו צפה העד בעבריין; העדר השפעות חיצוניות שיספיעו על הזיהוי; מידת ההיכרות הקודמת בין העד המזהה לבין הנאשם שזוהה, וכו'."

הגם שמבחנים אלו נעשו ביחס לזיהוי תווי פנים של חשוד (אשר אמורים להיות מחמירים יותר מאשר התיק שבפנינו) לא מצאתי כל פגם או סיבה להטיל דופי בזיהוי של השוטרים את הנאשם. המדובר במעשים שבוצעו בקרבה רבה אל מקום המצאותם של השוטרים (בין 60 ס"מ לכמטר בלבד). השוטרים מציינים כי יכלו להבחין בנעשה ברכב בשים לב לתנאי התאורה במקום. חיזוק לכך שהשוטרים אכן מדווחים נאמנה את אשר הבחינו ניתן למצוא לא רק בירידה לפרטים קטנים הנוגעים לאופן המעבר אלא גם על כך שהיו יודעים להבחין בפרטי הלבוש של הדמות שעברה ממושב הנהג לחלק האחורי לרבות צבע נעליו. המדובר באותם פרטי לבוש שלבש הנאשם ואינם שנויים במחלוקת.

השוטר בנימין חניניה אף הסביר כיצד יכול היה להבחין בדמות של הנהג אפילו הוא זה שנהג בניידת המשטרתית (כאשר בינו לבין אותה דמות חוצץ השוטר סימקין נתנאל):

"..ש: כשאתה נוסע ברכב ואתה מנסה להתקדם ולהצמד לרכב אחר מה שאתה אומר שבעצם נסעת עם הניידת שלך נצמדת ודאגת להצמד קרוב ולא הסתכלת על הרכב אלא על הנהג? ת: כן. ש: אתה מנסה לתפוס עמדה מסוימת ליד הרכב ומסתכל על הנהג? ת: כן. ש: אני אומר שגרסה זו לא מתיישבת עם המציאות. אם אני נוסע ברכב ורוצה להצמד או להתיישר ליד רכב אחר חייב להסתכל על האחר כי אי אפשר להסתכל על משהו אחר. הגרסה שלך הזויה. ת: מבחינתך כן מבחינתי לא. לא הסתכלתי על הנוסע שישב בימין אלא על הנהג שקרוב אלי." (ר' עמ' 8, שורות 14-32).

אכן עדותו של השוטר המתנדב הסייר אלטורי מלכי לא התיישבה באופן מלא עם הדברים אותם מסרו השוטרים בנימין חניניה ונתנאל סימקין, ודוק, ביחס לליבת האירועים אשר שנויים במחלוקת עדותו תואמת את עדויותיהם של השוטרים היינו גם שוטר זה מציין במפורש כי הבחין בנהג של הרכב עובר לחלקו האחורי של הרכב בסמוך לאחר שזה נעצר. אותן סתירות נטענות ממילא אינן יורדות לשורשם של דברים ולא מצאתי בהן ככאלה אשר פוגמות באמון המלא שבית משפט רוכש לעדויות השוטרים סימקין וחניניה. עוד יוער כי מדובר במתנדב אשר כתב דו"ח בלתי קריא, (ר' עמ' 19 ש' 3) טען

כי שכח חלק מהדברים (ר' עמ' 20 ש' 7, 13) כאשר שליטתו בכתיבה, דיבור בשפה העברית אינה מיטבית וזה אף ציין בסוף עדותו כי מעוניין במתורגמן.

הערכת גרסת הנאשם:

אל מול האמון שבית המשפט רוכש לעדי התביעה מצאתי לדחות את גרסתו של הנאשם ולקבוע כי מדובר בגרסה בלתי מהימנה, מיתממת, לוקה בחוסר הגיון וסתירות פנימיות. כאמור, אין מחלוקת שהנאשם היה ברכב הגנוב בשעת לילה. הנאשם מציין הן בחקירתו במשטרה והן בבית המשפט כי האדם אשר נהג ברכב הינו מוחמד אלעמרני. והוא זה שברח מן הרכב.

בצדק נטען כי יש לתהות הכיצד מעבר לשם והעיר שבה גר אותו מוחמד לא ידע הנאשם למסור פרטים נוספים על אותו אדם שלגרסתו למד איתו בבית הספר, נהג לבלות עימו, כאשר האירוע לדידו התחיל בכך שאותו מוחמד אסף אותו "**לעשן נרגילה ברהט**" (עמ' 23, שורות 6-7). כך גם הטענה לפיה אותו מוחמד יודע למצוא אותו אבל הוא לא יודע לעשות כן אינה מעוררת אמון רב ומתחזקת נוכח טענת הנאשם לפיה לא חשד בדבר היות הרכב גנוב נוכח כך שלדבריו, "**אני מכיר אותו שהוא בן אדם טוב**" (עמ' 26, שורה 11).

מעבר לכך, קיימות מספר סתירות בין הגרסה אותה מסר בתחנת המשטרה לבין עדותו בבית המשפט. כך בהודעתו מיום 1.10.13 אשר הוגשה וסומנה ת'1 מוסר הנאשם כי מוחמד אלעמרני אסף אותו עם רכב הסיטרואן באיזור בית ספר "אלהודה". לעומת זאת, בעדותו בבית משפט מסר כי אותו מוחמד אסף אותו מהשכונה. בהמשכם של הדברים הוא מחדד ומדגיש: "**מהכניסה של השכונה. לא מבית הספר**" (עמ' 25, שורה 31). לאחר מכן שוב משנה את גרסתו ומוסר כי בית הספר והשכונה "**זה אותו דבר**".

גם בנוגע לשעה שבה אסף אותו אלעמרני קיימת סתירה. כך הודעתו במשטרה מסר כי בין השעות 17:00-18:00 אסף אותו מוחמד אלעמרני (שורות 41-42 להדעתו מיום 1.10.13), לעומת זאת, בעדותו מסר כי עברו מספר דקות מהרגע שבו אלעמרני אסף אותו ועד שעצרו אותו בשעה 22:45:

"ש: באיזה שעה מוחמד התקשר אליך? ת: לא זוכר. ש: עצרו אתכם בשעה 22:45. ת: לא חיכיתי ממנו לטלפון בכלל. הוא התקשר אלי בהפתעה. ש: אתה אומר שנסעתם 5 דקות ברכב. ת: כן. ש: כמה זמן לפני שעלית לרכב התקשר אליך מוחמד ואמר לך שהוא בא לאסוף אותך לעשן נרגילה? ת: הוא התקשר אלי קרוב לזמן שאסף אותי. דקות. הוא התקשר ואמר לי לרדת למטה שנלך לעשן. אולי 10-20 דקות". כאשר ב"כ המאשימה הטיח בנאשם את הסתירה בעניין זה, הלה ענה: "**החוקר סיבך אותי בשעות**".

בחקירתו טען כי הנאשם מוחמד התקשר אליו אולם מזכ"ד שערך השוטר שחקר אותו עלה כי לאחר שעיין בטלפון של

הנאשם, לא נמצא רישום של שיחה נכנסת שתתמוך בטענה זו.

היחידה החוקרת ביצעה פעולות שנועדו לאתר את אותו מוחמד חרף מיעוט הפרטים וזאת באמצעות "מערכת אדם" ועל בסיס הזנת: שם פרטי, שם משפחה, מקום מגורים וכן טווח גילאים. תוצאות החיפוש הוצגו לנאשם אשר מסר כי לא הם אלו שנסע עימם.

סיכום ביניים

לאור האמור לעיל, שוכנעתי כי עדי התביעה העידו את אשר ראו עיניהם ומנגד מצאתי את גרסת הנאשם כבלתי מהימנה, הלוקה בסתירות ופריכות מהותיות. בנסיבות אלו, מצאתי לקבוע כי הנאשם הוא זה אשר נהג ברכב הסיטרוואן.

דיון משפטי - חזקה תכופה:

בשעה שבית המשפט מצא כי הנאשם הוא זה שנהג ברכב במועד ובזמן הרלוונטי נשאלת כעת השאלה האם יש בנתון זה כדי לקשור אותו מעבר לכל ספק סביר לגניבת הרכב. המאשימה מבקשת לבסס הרשעה זו בהסתמך על "חזקה תכופה" היינו הימצאותו של הנאשם ברכב גנוב כ-12 שעות לאחר שנגנב מבית קמה.

בע"פ 5492/11 מורד אלרחמאן נ' מדינת ישראל (להלן: "אלרחמאן") נדרש בית המשפט העליון לדון בתיק שנסובותיו דומות לתיק שבפנינו כאשר באותו מקרה טענה ההגנה הייתה כי: "חלוף זמן של כ- 18 שעות כפי שארע במקרה דנן בין אירוע הגניבה לבין הימצאותו של הרכב בידי המערער יכול להתיישב אף עם תסריט הגיוני וסביר של גניבת הרכב בידי אחרים והחלפת ידדים רבות עד שהגיע לידי המערער"

ביהמ"ש חוזר ראשית על ההלכה לפיה: "חזקה תכופה הנה חזקה שבעובדה הנובעת מהשכל הישר וניסיון החיים ומשמעותה היא כי הימצאות סחורה בידי פלוני בסמיכות זמנים לגניבתה יוצרת יסוד להניח כי פלוני הוא זה שגנב את הסחורה, או שקיבל לידי סחורה גנובה ביוזעין.. יש להדגיש כי מדובר בחזקה הניתנת לסתירה על ידי הנאשם וכי משקלה של החזקה עולה ביחס ישיר למידת הקלות בה יכול הנאשם להפריך אמיתותה". בהמשכם של דברים ביהמ"ש קובע כי הגם שנדרש מן המערער הסבר בעל משקל נמוך יחסית להפריך החזקה, זה לא עמד בנטל ומרשיעו גם בגניבת הרכב: " ..במקרה דנן מסר המערער גרסה מופרכת אשר אין בכוחה להפריך את החזקה התכופה שקמה נגדו".

דברים אלו יפים לתיק שבפניי ומקל וחומר בשים לב לפרק הזמן הקצר יותר המגיע לכדי 12 שעות לכל היותר, בשים לב לסמיכות המקום ובשים לב ל"גרסת הבדים" אותה העלה הנאשם ושלא זכתה לכל אמון מאת בית המשפט.

לא למיותר להוסיף כי בשונה מטלפון נייד, או כל מכשיר אלקטרוני אחר ש"סחירותם" גבוהה ביותר ויכול ויעברו מיד ליד תוך פרק זמן קצר הרי שבענייננו מדובר ברכב גנוב אשר קנייתו העברתו מפלוני לאלמוני אינה דבר של מה בכך, אינה

יכולה להתבצע "בקרן רחוב" וממילא יכול ותקים "עצימת עיניים" ביחס להיות הרכב גנוב.

גם אם יטען הטוען כי העברת בעלות של רכב יכול ותתקיים בפרק זמן של כ - 12 שעות ממועד הגניבה, הרי תנאי ראשון הוא שהנאשם יעלה גרסה זו על מנת שמהימנותה תיבחן ע"י בית המשפט. בשעה שהנאשם מכחיש כל סחר ברכב אין זה מתפקידו של בית המשפט לבנות עבורו גרסה שכזו לא כל שכן בשעה שהדבר אינו נלמד מתוך הראיות.

אסיים התייחסותי בכך שגם התנהגותו המפלילה של הנאשם שעה שניסה לברוח ולטשטש את מעורבותו בנהיגה ברכב יש בה כדי לחזק את אותה "חזקה תכופה" ופועלת לחובתו של הנאשם.

מחדלי חקירה:

ב"כ הנאשם הפנה לכך שבתיק קיימים מחדלי חקירה אשר אליבא דידו יורדים לשורשם של דברים באופן שפגע בהגנת הנאשם ומצדיק את זיכויו. הדברים אמורים בעיקרם לכך שלא נלקחו מעתקי ט"א מסביבת הנהג בדגש על המפתח שהיה במתנע של הרכב.

בשורה ארוכה של פסיקה נקבע כי: " במקרים שבהם התגלו מחדלים בחקירת המשטרה - ואפילו מחדלים חמורים - אין הדבר מוביל בהכרח לזיכוי הנאשם. על בית המשפט לבחון האם בשל המחדלים האמורים עולה חשש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שהתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו, או להוכיח את גרסתו שלו... " (ע"פ 5019/09 - דביר חליווה נ' מדינת ישראל . תק-על ע"פ 5019/09(3), 6458).

בדומה ר' ע"פ 8529/11 אטקישייב נ' מדינת ישראל :

"אין לומר כי מחדלי חקירה בהכרח יובילו לזיכוי של הנאשם. כך, למשל, לא כל הימנעות מחקירה לה טוענת הסניגוריה הינה 'מחדל חקירה' ולא כל מחדל חקירה גורם בהכרח ל'נזק ראייתי'. לא כל נזק ראייתי ולא כל מחדל בחקירה מובילים לזיכוי. נפקותו של המחדל תלויה בנסיבות המקרה הקונקרטי, ובפרט בשאלה, האם עסקינן במחדל כה חמור, עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו של המערער בענייננו באופן שיתקשה להתמודד עם חומר הראיות המפליל אותו או להוכיח את גרסתו שלו. על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה משקל יש לתת למחדל, לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות"

בענייני לא מצאתי בהימנעות מביצוע אותן בדיקות ט"א ככאלה מצדיקות את זיכויו של הנאשם. כפי שנאמר בעניין אטקישייב , על בית המשפט לבחון את מכלול הראיות בתיק ועל בסיסן לבחון את משקלם של אותם מחדלים. בענייננו מדובר בסיטואציה בה שלושה שוטרים, מבחינים בבירור במרחק הנע בין מטר ל 60 ס"מ בדמותו של הנאשם הנע מן החלק הקדמי אל חלקו האחורי. הנאשם מצדו מוסר גרסה שעל פני הדברים מעוררת סימני שאלה (כאשר הגם כך, נעשו פעולות לאיתורו של אותו אלעמרני). בנסיבות אלו, גם אם היה בבדיקות ט"א כדי לחזק או להפריך ראיות התביעה אין לומר כי מדובר במחדל חקירה היורד לשורשם של דברים.

כאן המקום לשוב על כלל נוסף שנקבע בפסיקה לפיו: " התביעה איננה חייבת להציג בפני בית המשפט את "הראייה המקסימאלית", אלא את הראייה המספקת, ואם אכן הוצגו בפני בית המשפט ראיות המספיקות להרשעה - קרי כאלה המבססות את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר - אין זה משנה האם היתה המאשימה יכולה להשיג ראייה "טובה" מזאת שהוצגה לבסוף (ע"פ 4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל).

עבירת החבלה במזיד ברכב:

חרף קביעתי כי הנאשם הוא זה שנהג ברכב וחרף הקביעה לפיה הוא זה שגם גנב אותו, מצאתי לזכות את הנאשם מן העבירה של חבלה במזיד ברכב. זיכוי זה נעשה אך מתוך כך שישנו ספק בדבר הנזק שנגרם לרכב בפרט ככל שהדבר נודע לניפוץ שמשות החלון האחורי.

ביתר פירוט, הרי שבתיק לא קיים כל צילום של החלון השבור או של אותם "חוטאים קרועים" בהם הבחינו השוטרים. אותם נזקים לא נגלו מייד לעיני השוטרים וכפי שאלה העידו רק בתחנת המשטרה הבחינו בחלון המנופץ.

יתרה מזו, המתלונן התבקש לספר על מצב הרכב לאחר שהוחזר לו. מהודעתו שהוגשה בהסכמה עולה כי: " אני רוצה להוסיף שאני ראיתי את הרכב שלי בתחנת המשטרה ואני ראיתי שחסר ארגז כלים, כבלים של התנעה, ספרי קודש ודבק שהיה ברכב, אני גם ראיתי שהמפתח הנוסף שהיה בפתח המזגן גם הוצא מהמקום ". הנה כי כן, המתלונן בעצמו לא מציין כי חלון הרכב נשבר.

במצב דברים זה, ובהיעדר כל תיעוד חזותי של הרכב, הרי נוצר ספק בדבר שבירתו של החלון או גרימת הנזק לרכב כפי המיוחס לנאשם.

סוף דבר

מכל המקובץ לעיל, מצאתי להרשיע הנאשם בעבירות של גניבת רכב, נהיגת ברכב ללא רישיון, נהיגה ללא פוליסה וכן נהיגה בפסילה, וזאת לצד זיכוי מחמת הספק מעבירת החבלה במזיד ברכב.

ניתנה והודעה היום 2.2.14 בהיעדר הנוכחים לאחר שעיקרי הכרעת הדין הוקראו במעמד הצדדים ביום 27.1.14

דניאל בן טולילה, שופט